

Irgat Şui

- Şiirler -

Yayın Tarihi:

21.4.2004

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Irgat Şui (1974-)

Doğdum, doğuda.

Önce konuşmayı öğrendim, sonra okumayı ve yazmayı. Şimdi susmayı öğreniyorum....

Yeri geldiğinde susmayı bilseydik; şimdi Babil Kulesi'nin tepesinden tanrının gözünün içine bakıyor olacaktık....

evet o bendim, yani ask adına islenmiş bütün cinayetleri üstlenen
evet o bendim, telefonunuzu arayip 'dur kapatma yanlış değil, yalnız numara benimkisi' diyen

evet o bendim, gece yarılari kapinizi çalip 'uyanin uyanin uyumak için mi geldiniz bu dünyaya diyen,
şimdi özür diliyorum, hayir yaptiklarim için değil, bunlari daha fazla yapamadigim için...

Eserleri:

Anladım, bu hayatın aslı yok. Her şey fotokopi...

Arîa

arîa
izin ver ateşini öpmeye
çırılçıplak soyunayım ihanetimden
savur küllerini içime
arınayım günahımdan
lânetinle koru beni -esirge
izin ver ateşini öpmeye

arîa
kır dilimdeki bu paslı kilidi
tutunayım dualarına
uyandır unutulmuş sözcükler bin yıllık uykusundan
bana bir dil ver konuşayım
kır dilimdeki bu paslı kilidi
sana şiirler yazayım

arîa
kabuk tutmaz yaralarını göster
öpeyim sızlayan yerlerinden omzunu
alevlensin kasıklarında küllenen ateş
düşür torağın koynuna asırlardır rahminde büyüttüğün çocuğu

arîa
bana bir kent ver sığınayım
surlarla çevir dört yanımı -korunayım
dağlara çıkan yolları göster
dindir etimde kıvranan sancıyı
bana bir kent ver
sana bir ülke doğurayım

arîa
sebepsiz koyma çocuklarını
bir çekiç ver bize yeter
yeniden yazalım kayalara adını
yeni bir sayfa aç tarihine
ve bu kez
bağışlama kimseyi

Irgat Şui

Ateş ve Sen

ferimin alazına düşer külün karası
eritir tenimin bakıra işli
günahkâr yazgısını
yüzüm kalmamıştır tanrının aynasında
karanlık gölgelere dönüşür suretim
kazınır duvarların yüzüzlüğüne

yazılmak ve okunmak için yazılmıştır bazı şiirler
bazıları yakılmak için karanlıklarda
ki zifiri gecelerin felsefesidir ateş yakmak
mabetler yükselir küllerinden
sunaklarda tütsülerin
dilimde kutsal yalnızlığıyla
bir şiirden arta küllerin karası

gecenin ıssızlığına siner
ölümün akustik melodisi
ışksız evlerin kapılarına düşer serseri gölgeler
usulca sızıp kapı aralıklarından
(ç) alıp götürürler titrek mumların
sarı alevini

sesine gizlediğim rüzgarlar ayrılığı fısıldar kulaklarına
ihanetine uğrarsın gözyaşlarının
mavi bir sis iner gözlerine
ağlayamazsın
kaybolursun gittiğin uzaklığın içinde
maskesi düşer zamanın
kendi oyuncağından korkan çocuklar gibi
korkarsın aynalara bakmaktan
ve yıllar sonra
kendini görürsün gölgelerin karanlık
olmayan yüzlerinde!
işte o an
tutar yakarsın bu şiiri
ne sen kalırsın
ne de ben
yokluğun sindiği odaların ayrılık kokan duvarlarında
bir yangın resminden başka

Irgat Şui

Bir Şiir Uzaklığı

M.Emin Al'a

gidiyorsun
kayan bir yıldız gibi göğümden
nefesin mâtem kokarak
ardında esrik bir şehir
ve mecruh bir aşk bırakarak
daha bir resmin bile yokken cüzdanımda
istasyon duvarlarında unutarak eşkalini
gidiyorsun
mavzer uçlarında susarak
ve acıtarak kimsesizliğimi

bana değil kendine küser gibi gidiyorsun
fersiz gözlerinde eğreti bakışlar
kirli ceplerinde intihar taşıyorsun
uzuyor ardın sıra gittiğin yollar
ayrılıklar uzuyor
her şiir yalnızlığa kalkan bir tren oluyor içimde
alıp götürüyor sesini sesimden uzaklara

bir oyundu sanki yaşadığımız onca şey
oylandı ve bitti
kapandı yüzümün sahnesine yüreğinin perdeleri
bak! bizi alkışlıyor sanki
ürkütülmüş kuşların kanat sesleri

gidiyorsun
ardın sıra soluyor şehrin tüm ışıkları
sensiz bir gün doğuyor küllenmiş bir aşkın dağlarından
oysa sende tüketmiştim bildiğim bütün aşk sözcüklerini
tekrar tekrar yinelemiştik o fersude replikleri
bir hazan mevsimini andırıyor şimdi yaşadığımız şu an
birazdan zehirleyecek kendini
akrebi köşeye sıkışmış zaman
çıkartıp atın beni ne olur
her şey için geç kalmış bu saatin kolundan

gidiyorsun işte
bir ömür, bir şehir, bir çağ değil
adı konmamış zamanlar ve derin
uçurumlar gibi
efsunî bir şiir girdi aramıza
alıp götürüyor seni yazdığın kelimeler
şiir uzaklığında bir yere
ve farkında olmadan bir bağlaç gibi ayırıyor bizi!
bu kurşunî gece

hâlâ istasyon duvarlarında duruyor o kirli eşkalin
özledikçe gelip bakıyorum arada bir
gözlerin zamana indirgenmiş kutsallıklar kadar soğuk bakmakta
ve zaman

hızla tanrısına doğru akmakta

birer birer çözüyor dilimin bukağları
topluyorum ardın sıra gittiğin yolları
kapıları kilitledim geri dönme artık
bir masala inandır kendini
anahtarın suya düştüğü, suyu ineğin içtiği
ve yanan bir dağla biten masala

sahi sanki bir masaldı yaşadığımız onca şey
o kent
o ev
o sokak
o kaldırım
bak! masal da bitti işte
gidiyorsun
sende kaldı bütün uzaklıklarım

Irgat Şui

Bir Yangın Gecesi

Sivas'a

su koştur dalından
toprak sele dönüştü
rüzgar küllendi
ateş dondu! ! !

çakal sesleri ürkütüyor içimdeki çocuğu
ölüm çiçekleri filizleniyor beynimde
hain bir ateş sarıyor çepeçevre ruhumu
tenimi yakan ateş değil
ateşe atılan canlar yakıyor beni
elimde korlaşan sazım
dilimde yangın türküleri
ve kırık tellerinde sazımın
semaha duruyor kır çiçekleri

teni ateşle sınıyor bu korkunç cehennem
cenneti söyleyecek diller yanıyor
tutuşmuş Sivas'ın ortasında saz, gitar, keman...
Hasret'in dilinde türkü yanıyor

aşka sunulmuş intiharlar içiyorum tarihin kanlı kadehinden
"düşlerimin kumaşından yeni tanrılar biçiyorum"
kılavuzum yok gözlerinin yangın atlasında
kesif bir sisin içindeyim pusulasız
yıkтым beynimin görkemli mabetlerini
sunaklarda yanan ateşi söndürdüm
onurumdur sırtımda taşıdığım cehennem
bu gidiş vurulmuş kuşlarla çıktığım bir son yolculuktur

teni ateşle sınıyor bu korkunç cehennem
cenneti yaratacak eller yanıyor
tutuşmuş Sivas'ın ortasında rüzgar, toprak, su...
Metin'in gözlerinde felsefe yanıyor

geceyi kuşatmış tanrının piçleri
önlerinde kuduzlaşmış kurt sürüleri
tutuşmuş dört bir yandan kehanet
önceden yazılmış bir kader gibi!
körleşen gözlerinde tanrının bir avuç kül
Pir Sultan misâli yaralar beni
göz göre göre ateşe atılmış onlarca gül

teni ateşle sınıyor bu korkunç cehennem
cenneti süsleyen düşler yanıyor
tutuşmuş Sivas'ın ortasında "Sesler ve Küller"
Behçet'in sesinde şiir yanıyor

ellerinde meşâlelerle
cehennem masallarından kaçmış zebânîler
kundaklayıp bir akşam dev bir ormanı

iblisin önünde secde ettiler
sonra geldikleri gibi
kör kuyuların dibinde yitip gittiler

fırtına dindi
sis dağıldı
ateş küllendi

kartallar koyaklarına çekildi çakallar inlerine
sırrı aşikâr oldu bilinmez
bilinenler sır oldu
oysa toplayıp getirirler eski zamanları ömrümüzden
vakitsiz gidenler
solgun suretleriyle dururlar karşımızda
akıp giden zamanla unutulsa da o yangın şehirler
unutulmaz
kurumuş bir yatakta eski bir fotoğrafa dökülen nehirler

teni ateşle sınıyor bu korkunç cehennem
tutuşmuş Sivas'ın ortasında dünya
dünyanın cenneti ülkem yanıyor

ey! saban karasıyla sürüp yüzümün toprağını
gözlerimin karasına tohum eken hummalı zaman
büyümez bende diktiğin acılar
değil gözyaşıyla Nuh Tufanıyla sulasan

Irgat Şui

Cebimdeki Karanfiller

ölü karanfiller büyüttüm kurumuş ceplerimin kızılığında
dönüşü olmayan yollara çıktım
her seferinde
dönerken yakalandım kendime
gitmelere sığındım bu yüzden
vakitsiz gitmelere
yenenlerin ve yenilenlerin
avuntu tarihlerine

oysa ne bir sığıntıdır aşk
ne de bir avuntu
tarihsizdir
ve belki
talihsiz

uçurumlar besledim, ölümler büyüttüm
yüzünün karanlık aysızlığında
nehirler taşıdım tuzlu serinliğine teninin
tenini esirgeme (diye) tenimden
nefesinin ayazına saldım uçurtmalarımı
çocukluğumu çaldım ömrümden
bıraktım kapına
uzat ellerini
dokun gözlerimdeki çıplaklığa
sesimdeki yalnızlığı duy
incitme
yaralarım kanamasın

gör içimdeki kuşların nasıl
b-i-r
b-i-r
vurulduğunu
ölürsem sebebim ol
kalmasın vebâlim kimsede

Irgat Şui

Çocuklar ve Mezarlar

Kibritçi kıza ve diğerlerine

I-

bütün iklimlerde başkadır çocuk olmak
gülmek, ağlamak,
hatta susmak bile bambaşka
çocuk olmak
kendinden habersiz yaşamaktır biraz
birişken diğeri
diğerişken bir başkası
olabilmektir
yadsımak yaşanı
ve alışmaktır yaşamsızlığa

çocuk olmak
ekmek sanmaktır roket mermisini
Hakkari çöplüğünde
Antep çarşısında baklava çalmak
Urfa'da el sallamaktır tel örgüler arkasına
Batman'da fail-i meçhûl bir cinayete tanık
bazen de kurban olmaktır
Van'da çadırdı
Diyarbakır'da sokakta yaşamaya alışmaktır

Ağrı'da mayında kopan ayaktır çocuk olmak
bedeli birkaç kilo kaçak tütün
birkaç kilo kaçak çay olsa da
çocuk olmak
tahta kılıcını kurtaramamaktır yangından
Dersim'in bir dağ köyünde
Mardin'de benzin kamyonunun altında ezilmektir
ve çıkarmaya fırsat bulamadan
toprağa gömdüğün bilyeleri
bilmediğin yerlere sürülmektir yurdundan
birkaç parça eşya ile birlikte
bir traktörün arkasında

çocuk olmak
oyun oynamayı unutup
oyuncaklara küsmektir
"haritanın yırtılan yerinde"
erken büyü(tül) mektir biraz
tiner çekip, "selpak" satarken
zabıtanın daha hızlı koşabilmektir
küçücük adımlarla
İstanbul'un koca sokaklarında

çocuk olmak
masallarda azalır, sokaklarda çoğalmaktır
ve belki de
masallarda unutulmuş "kibritçi kızın"

ölmeden önce üşüyen elleriyle
yüreğimize yaktığı son kibrit çöpüdür

II-
mezarlara sığmaz çocuklar
gücü yetmez toprağın gülüşlerini örtmeye
ancak masallara gömülür onlar
ve ninniler örtünürler
üzerlerine
hiçbir taş kazınmaz
doğum ve ölüm tarihleri
en fazla bir rüzgar gülü dikebilirsiniz
başuğlarına

Irgat Şui

Geç Kalmış Saatler

susar tarih ve zaman ölümü gösterirken takvimler
geç kalmış saatlerin başkentinde
lâl şiirler yazılır
sürgün iklimlerin gizli defterlerine
ceplerinde kurşun ve kalem taşır şairler
ki hepsi birer kaçaktır
yazının ve sözün sınırlarında dolaşan
ve nedendir bilinmez
her şiir mülteci bir gariplik taşır kendi dilinin dışında

bâkir çılgınlık kopardı arka sokaklarında
masalların tükendiği o uzak ülkenin
ninniler susar
soğuk ve ürküten şarkısı başlardı silahların
analar bebelerinden önce uyurdu
belki bir masal anlatabilirdi babalar
düşlerinde Şehrazat'la oynaşmasalardı

hiçbir sözün hükmü yoktur
dağları kardeş bilmiş çocukların yüreğinde
sürgün dillerin yarası kanar
cevapsız bir soru gibi kalır bütün yaşadıkları
intihar bakışlı gözlerinde

-sarsılan toprak, doğan güneş nerde benim gölgem
yüzüm nerde sırrı aşikâr olan ayna
ey çingene kalbim! nerede dikili taşım
ağlıyorsam gözyaşım...

çekip gider kudurmuş sular gibi
çatlayan toprakta yatağını arayan nehirler
hiç görmediği bir düş gibi kalır ardında
kabuk tutmaz yaralarıyla durmadan kanayan
kısa pantolonlu çocuk dizli şehirler

omuzlarında dünya
ceplerinde parçalanmış eşkıya kimlikleri
öylece geçip gittiler
artlarında hiçbir iz bırakmadan
ve silerek sınırları bütün haritalardan

kuşatılmış gecelerin yarılan pususunda
bir mavzer boşluğu dolanır sırtında dağların
aralanırken sisli gecenin iki yüzlülüğü
ölümü gösterir saatler geç kalmışlığın başkentinde
yarım kalır sürgün dillerin lâl şiirleri
yitirir tilsimini bütün dualar
ne efsun tutar gece ne hüznün
bir emanet muska gibi taşırken boynunda yasaklı sözlerini
kendi kendini vurur çocuklar
tabancalarındaki son kurşunla

belki umut dolu bir masala inanmışlardı
belki de hazine bir masaldı bütün yaşadıkları

Irgat Şui

Geçkin

geçtim ayakları(m) çırılçıplak geceden
ve kendimden ateşler içindeyken bedenim
kurumuş dudaklarımla suların
elleri(m) aşk kokarken sevdadan geçtim

arındım kumlu nehir yataklarında
kıyısı dağlara vuran göllerden geçtim
kimsenin bilmediği sokaklardan
adresi uçurumlara çıkan aşklardan geçtim

tarih yalanladı bütün hikâyelerini
yalanın tarih sayıldığı zamandan geçtim
vurulduğum girdiğim tüm savaşlarda
yendim, yenildim
ölümden geçtim çürüyerek
bilmediğim zamanlarda

geçtim her adımda azalarak sensizliklerden
eklendikçe eksilen (y) anlarımla
sessizliklerden geçtim
üşüyor sesim sesinde
sesim sesine düşüyor

geçtim daralan kapılardan
ardımda esrik kelimeler bırakarak
uzaklaştıkça bozkır inceliğinde daralan raylar gibi
makas değiştirip bir ayrıcağa
senden ve şiirden geçtim

Irgat Şui

Gemilerin Ardından

sıradan yaşamların soğuk ürpertilerini taşır
köhne kaldırımların korku dolu yüzleri
gemiler meçhule yol alır
meçhul yolcularıyla
çiçekleri yolgun intiharlar yağar
ufkun bittiği paslı liman
kentlerine

mutluluk hiç uğramamıştır
karanlık ve izbe sokakların hüznü ve alkol kokan
melankolik gecelerine
şairler sıkışıp kalmıştır
veremli bir hasta gibi rutubet kokan evlerin
örümcekli çatı katlarına
ya da farelerin saltanat sürdüğü
astımlı bodrum köşelerine

aşk bütün mevsimleriyle solarken
geride köhne kaldırımların korkulu yüzleri
meçhul yolcuların ardındaki intiharlar
ve rutubetli gecelerin yalnızlığına sarılıp uyuyan
astımlı ve veremli şair kalır
bir de
küçük gerçeklere sığdırılmış o liman kenti

ağlarsa
uzak istasyonlarda küskün çocuklar
unutulmuş limanlarda geçkin orospular ağlar
gemiler batmıştır çünkü
kaptanlar denizin koynunda uyurlar

Irgat Şui

Gidişler

'gidersen açık kalsın kapılarım
senden sonra hüzün gelir'

I-
yollar uzak gidemezsin
kaldırımlar tanımaz ayaklarını
korkutur seni karanlıklar
kapılar ayrılığa, sokaklar yalnızlığa açılır
dönemezsin

koyu bir bensizlik sarar dört yanını
saçların rüzgarlara aldanır
gözlerin yıldızlara
masallarla kandırma kendini
yaklaştıkça uzaklaşır gökkuşağı
gölgen bile bir akşam bırakıp gider her şeyi
bir mumun peşi sıra

dur gitme diyorum
yalnız bırakma kendini
dışarıda bilmediğin bir hayat var
şiiirler avutamaz ki seni

II-
bir kırlangıç sürüsünün peşine takılıp gittin
biliyorum
hiçbir söz seni geri getirmez artık
karanlığa çarpıp geri dönüyor yüzüme sesim

ağla
terk edilmiş barikatların esmer çocuklarına
sığınıp gölgesine yoksul kelimelerin
imgesi yitik şiiirler yaz
istersen bir kurşun resmi çiz şakağına
geri döndürebilir misin giden kuşları

yüreğim çirpınma boş yere
zorlama dağları
ötesine ses geçmez toprağın

Irgat Şui

Göçebe

sınırsız evrenin yurtsuz çocuklarıydık
sürgündük bin yıldır kendi içimize
yazgımız yollara yazılmıştı sanki
yaşamın bir ucundan diğer ucuna uzanan
hiç bitmeyecek bir yola düşmüşçesine
tespih ipine dizili boncuklar gibi
sıra sıra
dizi dizi
zikredercesine yürüyorduk
ve unutulmasın diye adımız
geçtiğimiz her toprağa
mezarlar kazıyorduk

yurtsuzduk
yeryüzünde hiçbir toprak yar olmamış bize
doğduğumuz yerlerde bile yok sayılıp
sığıntı yaşamışız asırlarca
biz gelmeden önce paylaşılmış dünya
ne dağ kalmış ne deniz
bize yolların tozu, atların sırtı düşmüş

göçerdi sevdamız
deli toynak atların sırtına vurulu
hüzün motifli heybelere sığmayan
nerde başlayıp, nerde biteceği belirsiz bir aşkın peşinde
gezip durmuşuz bunca zaman
aşk yorulmuş peşimizde dolanmaktan
biz aşkı sırtımıza vurmuşuz

sorulmaz bir muhacire
aşkın adresi
dönüp ardına bakar umutsuz
yol neredeyse aşk da ordadır der
ve susar çaresiz

bin yıllık bir savaştan geliyorduk
ardımızda Moğol orduları
sol yanımız haçlılar, sağ yanımız Osmanlı
yağmur bekliyorduk yolların ve yılların tozuyla
tutmuş suyun başını yedi başlı ejderha
biz kendi içimizde
yüz bin devle savaşıyorduk
kendimizden kaçarken dağ, bayır, patika
kendimize yakalanıyorduk yine
bir yol ağzında

bir kırlangıç göçüydü bu
güneşin ısıttığı ilk mavilikte sona erecek
belki de hiç bitmeyen bir kâbustu
uyanınca sona erecek

bir uzun yol yarasıdır sırtımda taşıdığım

tanrım!
artık yürüyemiyorum
bu yollar yorgun geliyor bana

Irgat Şui

GülüŖünden Arda Kalan

Hayri ÇAKMAK'a

bilinmeyen bir yokluktan gelirdin her sabah
avuçlarında gülüŖünle
gizli bir umut taşırdın yüzünde
dilinde Ŗiirler açardı
susardın ansızın
içinde sebepsiz çocuklar alardı
aynalarda solardı güneŖ
esmerliğinde batardı

geldiğın yokluğın bilinmezliğine dönerdin akŖam olunca
bahŖiŖ diye bırakırdın yalnızlığının üstünü
hüzün dökülürdü ceplerinden
ve mutlaka bir Ŗeyler unutturdun hep
sözlerin eksik öylece çıkar giderdin
ardın sıra
gülüŖün kalırdı aynalarda
geri dönmezdin

Irgat Ŗui

Irak/samalar

silindi kuş izleri gökyüzünden
sokaklar yitirdi tüm kalabalığını
erken başladı yağmurlar
ben seni sevmekten geliyordum
şemsiyesiz ve paltosuz
yağmur yağıyordu
üşüyordum

mor bir rüzgar geçiyor pencereden
alıp götürüyor perdemde asılı duran yüzünün yarısını
sokağa dökülüyor yüzünden arta kalan hüznün
eskimiş acıları topluyor yaşlı bir seyyah
bin yıllık gözyaşı birikmiş torbasında
oturmuş tahta kapının eşiğinde
babasızlığına büyütülmüş bir kız
çocukluğunu emziriyor toy memelerinde
çocuklarsa oyun sanıyor vurulmayı
açmış gözlerini sıkın bağı ölüm
sobeliyor bütün çocukları

boynumda asılı bir balta duruyor
bütün suçunu ben yükledim İbrahim'in kırdığı putların
Nemrut beni arıyormuş bütün sokaklarda
ben seni sevmekten geliyordum
şemsiyesiz ve paltosuz
yağmur yağıyordu
üşüyordum

kimi sorsam
ya büyümüş ya vurulmuş diyorlar
yüzünü ayımsadığım hiç kimse kalmamış hayatımda
ölenler
yaşayanları da alıp götürüyor bir bir
bir newroz sabahında geldi zulüm
beyaz, mavi, kırmızı renklere bürünerek
sonra kapkara oyuncaklar çıkardı torbasından
uçurtmalarla serpti üstümüze
anneler gözyaşı topladı sokaklardan süt şişeleri içinde
babalar ölü çocuklarını
yağmurlar dindi
ölüm ara ara ve sağanak halinde
ben seni sevmekten geliyordum
şemsiyesiz ve paltosuz
ölü çocukların vebali üzerimde...

Irgat Şui

İstasyon Düş(üş) leri

bir uzak kent üşür koynumda
yoksul ve karanlık sokaklar boyu
göğsümü yırtarcasına bir tren
siren sesleriyle upuzun
geçip gidiyor ömrümden

uçurumlar taşıyorum gittiğim yollara
ardımda hiçbir şey bırakmadan
belki biraz pişmanlık
ve ayak izimden başka

gitmek gibi bir endişe içindeyim sürekli
bir sığınak arıyorum yurtsuzluğuma
bütün trenlerden yer ayırtıyorum
günü geçmiş biletler çıkıyor ceplerimden
ve birikmiş şiirler
yakamda asılı kaldı bu şehir
sensiz
seni bile terk edemiyorum

sulara işledim korkunun bütün motiflerini
kalıcı olmasın içimde bu mücrim sonbahar
bir yarayı başka bir yarayla sağaltıyorum
bir zehri başka bir zehirle boğar gibi
çoğaltarak yalnızlığı
azım azım
azalıyorum

uyanıp apansız
terli gövdemin soğumuş yatağında
hayra yorulmaz düşler gibi vakitsiz
bir sigara sancısı dudaklarımda
soluyor(um) nefes nefes aşkın buğusu(nu)
kendi tütününde zehirlenen
kaçaklar gibi

ömrüm
habersiz çekilmiş bir fotoğraf gibi duruyor karşımda
bir sabah sessizce çekip giden çocukluğum
şimdi nerde büyüyorsun
dilimde hep aynı soru
yüzlerce kez aynalara sorduğum
zaman hangi resmini çizecek yüzüme bu sabah
ben poz vermekten yoruldum

Irgat Şui

Kele(bekleme) Beni

rivayet olunur ki
hiç bitmeyen bir kâbusmuş
hayatın bütün serüveni
üç denizin çevirdiği bir coğrafyada başlamış
mavi kelebeğin o hazin hikâyesi

koca bir orman yaşarmış mavi kelebeğin
küçücük gözlerinde
pırıltılı mutluluklar taşırmış kanatlarında
ipeksi bir kalbi varmış - ancak
bir mevsim yaşarmış mavi kelebek
ömrü yetmezmiş
başka bir mevsimin çiçeğine konmaya

uçup gitti çocukluğumun mavi kelebekleri
toprak küstü bana büyüdüm diye
gizlemez oldu avucuna gömdüğüm bilyeleri
suçlu kim
ben mi, yoksa annem mi?
tek kanıt
mavi kelebeğin kanatlarında kalmış
haylaz çocukluğumun parmak izleri

Irgat Şui

Kelebek Ölüleri

'toprak üşür, tarih utanır;
yaşam kirlenir...'

toprak, toprak olalı
hiç bu kadar utanmamıştı kendinden
hiç bu kadar üşümemişti
-üşümez demeyin
üşür üşür
toprakta üşür
koynuna aldığı gencecik ölülerin sıcaklığından
bu yüzden toprak en çok üşüyendir

yaşam bilinen tüm renklerini yitirdi bu coğrafyada
imgelere bulaştı savaşın kirliliği
şiir kanadı
gökkuşağını da vurdular
gökyüzü unuttu rengini

dağlar kan kaybediyor dereler taşkını
kan değil can vermeye koşuyor çocuklar
çalınmıştı oysa yüzlerinden gülüşleri
bir dağ kadar suskundular
suskunlukları kadar dağ...

ölüm taşıyor kanatlarında kuşlar
ve yüreksiz avcılar koyunlarında
sınır ötesi düşlerimize yağmurlar yağıyor
yalnız doğusu değil
kalbimizin tüm coğrafyaları kanıyor

birileri bir yerlerde yazı yazmakla meşgul
toprağa, suya, gökyüzüne
birileri bir yerlerde onları silmekle
hiçbiri tanık değildi oysa
ölüme ve zulme
yalan kendi tanıklığına mahkum

kör, sağır, dilsizdiler...
görmediler, duymadılar, bilmediler...
ben gördüm
tanıktır
ayın ensesinde çürüyen mermi çekirdeği
güneşin ateşinde yalınlanan hançer
tüm meçhûllerin fâilleriydiler
korkak, alçak
ve kalleştiler

gerisi bir tahta at masalıdır herkesin bildiği
yalana, ölüme,
ve zulme dair
gün olur dağılır bu puslu hava
söner baykuşun gözlerinde yanan ateş

çekip gider tarihin eli kanlı yazıcıları
bir tahta at kalır Truva'nın ortasında

ne yazık unuttur dilini şair
hüküm şirindir artık

Irgat Şui

Kentsiz ve Kimliksizsen

dokunur gözlerinin bulutuna içimdeki tanrı
mor bir rüzgar olur savurur kentsizliğime
çöle dönüşür toprağın(ın) mayası
serpilir bereketim kuraklığına
yağmur olurum

patlar tomurcuğu güllerin
yeşerir memesinde ay ışığı
derin kuyulardan emzirir kokusunu
karışır toprağına tuzum
çığ düşer
toprak olurum

taşar kentlerin sessizliğini bölen nehirler
eritir suyun akışına bıraktığım mavilikleri
ahşap bir yalnızlık çatırdar içimde
damarlarıma çöken bir enkazdır ölüm
simsiyah mum olur içime damlayan sancı
avuçlarında yaktığın ateş olurum

vedalaş bütün sınırlarınla

kent uykusuna emanet, tohum toprağına, yağmur buluta
kalbinin yüceltilerine sığın
yıldızları yakın tut kendine
yine de kentsiz ve kimliksizsen
yurt olurum kentsizliğine
ve kimliksizliğine

Irgat Şui

Kesik Et Kokusu

tenimde hiç dinmeyen bir tufanla
son duasına açtı ellerini
toprağı yalayan dilimin yaralı ezgileri
fırtınanın savurduğu kumlar
kör bulut sağanağı gözlerimde
koparıyor ufku batmış renklerini tuvalimden
hiçbir şey esirgenmez artık
sözün büyüüne düşmüşse efkâr
ve toplasam bütün acıları
etmez bir günümün solan goncası kadar -masum
koparmış başını dizlerimden
paslı kamasını etimde bileyen zaman
bütün sayfalarında eksikim
mezmurlar, bablar, tekvinler
ve kadim kitapların aşk seslerinde
tanrım!
kimden sorulur bunun hesabı
yazandan ve yaratandan
başka

ey tarih!
kirletme yüzümü
çek saplı duran haçeri gecenin göğsünden
deşilsin ortasından karanlığın bağı
kuyuların dibine sal iplerini
çekip çıkar bu sancıyı kanlı rahminden
keskin bir sözle kopar göbek bağını
adımı adının yanına koyma
yanlış yazılmış bir söz gibi
sil beni defterinden usulca

bana baykuşun gözlerini ver
göreğim beynimin gecesinde dolanan avı
sözlerini ver
sulara yazayım içimdeki korkuyu
karanlık orman uğultusu kulaklarımda hırçın
haçeresi kopuk hayvan sesleri
biri kendini vuracak bu gece
biri elleriyle deşecek rahmini
ay
kal öylece dağların ardında
beni doğurma
yüzünü ısıtma ölümün
adı bilinmesin
ormanın derinliğinde yitip giden deli gölgenin

ey zaman!
kesme sözümü
çıkart etimde dolaştırdığın kanlı kılıcı
kopar beni dünyadan
ömrümün boşluğunda sallanan sarkacı durdur
yoruldum kulaklarımı süngüleyen tik taklarını saymaktan

tenimin suya değişinde ürperen yangın
üşütür etimde şehvanî geceyi
yaralı bir atın sırtından düştüm
geçerken dört nala sevdanın kıyısından

erteledim aşkları ömrümden
damarımda neşter yemiş bir sonbahar
gözlerimde bir ceylanın küskün bakışları
devrilir üstüme dağlar dönüp baktıkça
üzerime çevrili mavzer gibi durur karşımda
bütün sokaklar
geçtiğim her kentin yarasını taşıyım bedenimde
aşk beni bıraktığım izlerde arar

ey aşk!
harlama közümü
soğumuş küller altında bırak anıları
var git söyle tanrına iyice sıksın yumruğunu
eksik etmesin kamçısını sırtımdan
kırbaçlandıkça şaha kalkan
kudurmuş bir denizim ben
kıyılarına ölü şairlerin
ve isyan artığı korsanların vurduğu...

Irgat Şui

Kuş Kafesi

kırılmış güvercin mavisi kanatları gökyüzünün
üşür en koyu renginde gece
omzumda uyuya kalmış bir keman
Kür(t) dil-i hicazkâr makamında vurulur

kaf dağının ardındaki bütün köyler yakılmış
tanık olarak çağırıyorum simurg'un ölümsüz kuşlarını
mevsiminden önce başlamış kırlangıç göçleri
varlığı cinayet sayılmış aşkların
aşk adına işlenmiş bütün cinayetleri
üstleniyorum

gece en koyu tonunda üşürken
en ince sesinden vurulur omzumda uyuyan keman
"bu yüzyılda yenildik " diyor
annesine küskün şair
yorgun bir ay ışığı uyuyor kafeste şimdi
tanrım
kuşlar öldü diyorum
duymuyor musun

Irgat Şui

Oyun Bitti

tenimin çocuk rengi
kızıla ve karaya...

I-

nasılda kapılmışım kara bir büyünün kızıl anaforuna
düşsel bebekler emziriyorum
kadınsı tenimin memelerinde
dilimde çocukça bir oyunun sihirli sözcükleri
çember daraldıkça ilk sancısına dönüyorum ruhumun

kimseler bilmez
hangi iklimin kuraklığında doğdum
bilmezler ihanete uğramış çocukluğumun
aç, çıplak, ağlayan
yanını
her mevsim üşüyen gencecik yaşımın aşksızlığını
ah! ne yazık kimseler bilmez
ölümü bu denli sevişimin nedenini
bilmez
bilemez
-ler...

II-

mavi gözlü sokaklara açılırdı taş döşeli çocukluğumun
daracık sokakları
günbatımı pencerelerde
begonyalar, hanımeli, gül
ve fesleğenler bir de
annem çiçekleri açardı

notaları puşili türkülerle dönerdim okuldan
çantamda üç rengi firari resim defterleri
boynumda suçsuz yere asılı silgiler
ve cebimde cetvel korkusuyla taşınan
zoraki bir mendil

III-

bir düş ikliminin sıcaklığında açtım gözlerimi
dönüp baktım uzaktan
acıyla kutsanmış fotoğraflara
her biri sonsuzluğa giden yolun
yol işaretleri
her yol çocukluğumu getiriyor karşıma
ya yollar kısaldı
ya da erken büyüdük yollardan habersiz

IV-

çürümüş gülüşlere boyuyorum

taş döşeli sokaklarımın deniz yüzünü
günbatımı pencerelerde annem soluyor
begonyalar, fesleğenler
ve güllerden önce

yitirdim ıssız yalnızlıklarda
çocuk gülüşlerimin ilk yüzünü
kırılıp döküldü oyuncaklarım
yangınlarda kaldı çoğu
sirtından vuruldu bez bebekler
balonlar ağır yaralı
bisiklet, yardım yataklıktan yatıyor düşlerimde
diğerleri gecenin karanlığından istifade

V-

oyun bitti,
ayın sürüyor
bir düş ikliminde kaldı çocukluğum
solgun resimler taşıyorum şimdi(ki) zamana
ve çoğul kelimeler sığdırıyorum
tekil hayatıma
halatı kopan bir kayık gibi
açığa sürüklüyor beni bu fırtınalı zaman
çocukluğum çok uzaklarda küçük bir liman kenti
dönersen
beni de al getir o iklimden
ve bütün iyi çocuklar

Irgat Şui

Ölüm

paslı bir giyotin gibi iniyor boynuma gece
koparıyor sessizliği ortasından fırtınanın çığlığı bıçak
kalbimin derinine batık duran
saklı söz
gözlerinin mavisinde vurgun yemiş düşlere dalgın
şairlerden farkı yok
kıyıya vurmuş balinaların

suyu çekilmiş toprağın koynunda
sinsice uyuyan akrep
uyandırır zehrini apansız
kör yerinde gecenin
koparır düşleri çığlık çığlığa

geri dönülmez bir yoldasın artık
kara çarşafı dolanmış sesin
ama sen düşünme bunları
sıkıca kapat gözlerini
yat, uyu, dinlen biraz
uzun ve meçhûl bir yoldan geldin

bir bilsen
ölüm ne uzun uykudur
uçurumlar ve kuyular gibi derin...

Irgat Şui

Ötenazi

gözlerin şavkır yıldız yıldız
yanar gözlerinde gece
yakamozlar düşer kirpiklerine
bakarsam tutuşurum

saçların bir baskın anıdır geceyi kollar
gece koynumu, koynum tenini
tenin yangın
okşarsam vurulurum

dudakların şarabî kızılık kadar günahkâr
gül kadar masum
şafak kadar militan
öpersem fişlenirim

ellerin bir kent enkazıdır
harcını ölümün yoğurduğu
sürgün duvarlarıyla örülü
Asur, Urartu, Amida...
tutarsam yıkılırım

yüreğin bir çocuğun solgun yüzü
ışıl ışıl gözlerinde yıldızların parladığı
saçlarında ilkbaharın, düşlerinde aşkların yeşerdiği
vuruldu çocukluğun
öksüz kaldı mâsumiyet
dokunsam kirlenirim

sesin dilsiz bir kavalın inlemesi
yükselir "tarihin saklı mâbedinden"
nefes veren kim; Vivaldi mi, Zülfo Dayı mı
bilemem
duyarsam çıldırırım

(sesin dedim, bir de sessizliğin vardı senin)

sessizliğin kendi yankısında bulur çığlığını
çıplaklığını, ürkekliğini, yalnızlığını...
duymasam suçluyum

gülüşün ilk öpüşmenin suçluluğudur
masmavi umutlar gizlidir tebessümünde
dilimdeki türküdür gülüşün
koynumdaki resim
kaybetsem sararırım

(gülüşün dedim, bir de ağlayışın vardı senin)

ağlayışın bir mevsimi andırırdı
yapraklar dökülür, yağmurlar sararırdı
bulutlar susardı bazen gözyaşın susmazdı
uzatsam elimi ıslanırdım

bedenin bir intihar zeminidir tümden
kapılar kapanmıştır zamanın riyakâr yüzüne
koridorlar ötesine uzanır yaşamın
bir ölüm kalmıştır geriye sevişebileceğin bir ömür
tetik düşer, ip gerilir...
infilak ânıdır sonrası
sevişmek intihardır seninle
lmesem (de) duracak yüreğim

Irgat şui

S/özgürlükler

S/ÖZGÜRLÜKLER

- şair hile yapsa da şiir asla zar tutmaz
- insan, mutlu olduğu her şeyden bıkmışsa artık daha mutludur
- yerin kulağı yokmuş, insanın dili varmış
- zaman dediğimiz nedir ki; içinde eskimiş hayatların bulunduğu bir çöp kutusundan başka
- anne bana bir daha bunu yapma! yani bir daha ölme diyorum
- susmak, seslere alışkın kulaklara çığlık gibidir
- beni hayata bağlayan bir ip buldum sonunda, tutup boynuma doladım
- insan, yaşlandıkça neden hep toprak kokar
- yazıyı bulduğumuz günden beri sesimiz kayboldu
- para, cebimin orospusu
- herkes kendi sözünün doğruluğuna inanıyorsa bize yalan söyleyecek birileri lazım bu benim ilk yalanım olsun
- intihar bir yolculuktur; gidenden başka kimsenin bilmediği yere
- bir daha asla kendime yalan söylemeyeceğim bundan hariç
- kitaplara söz hakkı tanımayanların konuşmaya da hakları yoktur

.....
babam annemi her öptüğünde
bir dağ doğurmuş annem
unutmuşlar bir gün öpüşmeyi
annem beni doğurmuş
öpülmemiş yerlerinden

.....
camdan bir bardağım ben
doldum, boşaldım
boşaldım, doldum
kimler birikmedi ki içimde
gün geldi sıyrıldım beceriksiz parmaklar arasından
düştüm, kırıldım

.....
buradayım
sesime gel
kitapların kıvrılmış sayfaları arasında kırılmış sesime
gel ve tamamla cümleli

.....
deniz, balığa küsüp göğe taşınca
balık ağların peşine takılmayıp da ne yapsın

.....
ölülere okuduğum şiirler
büyük bir sessizlikle alkışlandı
bütün mezar taşları ayaktaydı

.....
yorgun bir yol nereye taşıyabilir ki insanı
hiç çıkılmamış bir yolculuk düşünden öteye

.....
anne
ölüm mü seni bu kadar güzel kılmış
yoksa
sen misin ölümü bu denli güzelleştiren

.....
fenercinin karısı kocasının eşcinsel olduğundan şüpheleniyordu
çünkü o her akşam feneri yakıp söndürerek
kaptanlara göz kırpiyordu

.....
her mastürbasyon sonrası
kanalizasyona giden spermler
üzülmeyin
burası da boktan bir dünya

.....
ölüm ve yaşam gayri resmi iki sevgilisidir insanın
yaşarken birini, ölürken diğerini aldatır

.....
yüreğim,
Troya atım,
dost maskesine bürünmüş daha kaç düşman gizliyorsun içinde

.....
O her şeyin gibisiydi
biraz kara
biraz Mavi Gibi
kendi bile değildi
kendisi gibiydi...

.....
sevişirken ölmek ister mi insan
bilmem ama
ölürken bile sevişmek isteyebilir

.....
bu hayatın aslı yok yaşadığımız her şey birer fotokopi

.....
Irgat Şui

Savruluş

esiyor kaidesiz sallıyor beşiğinde geceyi
toprak altında ninnisiz
vakitsiz çocuklar uyuyor
yüklü gelmiştir
ve belki zamansız rahminde
yağmur memesinde kar

gözlerin çamurlu korkularında arar
bitimsiz masalların izini
yeni korkular bulur kendine ölünesi
uykular

hırçındır öperken ıslığımdan
kanatır dudağımın çatlamış aynalarını
ruhsuz bir fısıltıyla yalıyor toprağın ince yüzünü
çürütür yaprakları her şiir – ömrümü
üşürsem yalnızlıktan üşürüm
ölürsem ayrılıktan

susar ninnisi, beşik devrilir, uyanır vakitsizler
sormayı öğrenir kendine -kendini
cevabı bende gizlidir
kuşlar yine sürgüne ben kendime dönüyorum

Irgat Şui

Sen Yoktun

Muro'ya

sen yoktun
düşen her yaprağın çığığını duyduğum
denizler yürüdü gözlerime
ılık bir rüzgarla öpüştüm

sen yoktun
gölgelerin peşinden koştum
hep geç vakitlerde döndüm eve
aynalar yüz vermedi -çaresizdim
duvarlarla konuştum

sen yoktun
durmadan kar yağdı
bir yarayı gizler gibi bembeyaz
kaşidikça tırnaklarımın arasında
şehirler kanıyordu

sen yoktun
tenim öksüzdü
kendimle bile sevişmedim
şiiirler yazdım durmadan şiiirler
hiçbirini bitiremedim

sen yoktun
günler ilmek ilmek dolandı boynuma
acılar biriktirdim
üst üste acılar
bir yıldız gibi kaydı zaman ayaklarımın altından
indiren yoktu cesedimi
boşlukta çürüdüm

Irgat Şui

Son Adresteki

Özlem'e

geldim
avuçlarımda kırık bir akşam hüznü
kanayan dudaklarımda islanmış küfürler
ve kirli saçlarımda yağmur kokusuyla
sana geldim
duruyor mu hâlâ dudaklarında giderken bıraktığım emanetimi
başka yağmurlar mı yağdı yoksa o akşam hüznlerimize
yeni masallar getirmiştin bana
duruşu dağ, akışı ırmak ve çiçek kokan
herkesin kendi dilinde sustuğu çağlardan
biliyorum
anlatsam inanmayacaksın hiçbir kelimesine
oysa öyküsü yarım kalmış eksik çocuklardık biz
ellerimiz üşürdü masalsız gecelerde

teninde ezberledim aşkın bütün tonlarını
ve bu şehrin sana çıkan bütün yollarını
bilerek uzatıyorum yolları bu akşam
belki saklında bir sokak kalmıştır bilmediğim
yürüyorum sesime uzak sessizliklere
daralıyor sesimde bütün sokaklar

kayboldum
bıraktığım hiçbir yerde bulamadım kendimi
sende bulurum diye geldim kapına
bana "git" deme ne olur
geldiğim yerlerin adresi yok defterimde

bu şiir sığmaz ömrüme biliyorum
yanlış notalarla seviyorduk birbirimizi
sen omzumda uyuyan bir kemandın en ince tonunda ağlayan
ben dizlerinde vurulmuş bir sazım hep aynı makamda kanayan

geldim
sesini arayan yankı gibi
denizini arayan balık, çölünü arayan deve
dağlara küsmüş bir ceylanım ben
sana geldim
kapıların yüzüzlüğüne gömme yüzümü
ve bana "git" deme
son adresimsin
geldiğim yerlerin adresi yok defterimde

Irgat Şui

Üç Taş

birinci taş

gölgeler çiziyorum ömür defterime
uçsuz bucaksız
sesler boyuyorum sessizliğime
yangınlar, yanılığlar ve çığlıklar üşüşüyor suretime
diri diri gömülüyorum yokluğun koynuna
tarih diyorum adımı sorsalar
gerisini bilmiyorum

bir sesim kaldı ezberimde o yangından
uzaklara çağırın yaralı
ve ince
duy sesimi a n a t o l i a
sesim sesindir yitmekte

ikinci taş

sıyrıldım fazlasından sevabımın
eksik günahlarımı taşıdım sırtımda
ilk duamı ateşe
sonrakini güneşe sundum
daraldı ruhuma kazdığım kuyu
torağa çekildi tenimdeki su
tanrı şahidimdir!
son duam saklı kaldı dilimde
mürekkebi kurumamış tarih bilmez (mi) bunları

üçüncü taş

kapattım bütün kapılarını ömrümün
duyulmaz artık sesimdeki yalnızlık
bütün denizlerden çektim ağlarımı
balıklar martıların
martılar vapurların
vapurlar dalgaların vicdanına

soyun renginden çırılçıplak
ey esmer tenli gece!
attım üç taşımı eteğimden
kalbim yenik düştü bu şiiire

Irgat Şui

Veda

ey!
ıslak dudaklarında çarmıha gerildiğim hayat
yaşanmış saydığın neyin varsa
al
ve git benden
bedeli zamana ödenmiş ölümler
kalsın

Irgat Şui

Yalnızlığı Sevmek

'o kadar çok üşütür ki yalnızlık;
bir yangın çıksa; herkes dışarı
ben içeri koşuyorum'

bir çiçeği sevmeyi öğrenin
karıncalarla konuşmayı
dokunmaya çalışın gölgelere
hissedin kendinizi

el ele tutuşup kendinize gidin bir akşam
evde değilseniz kapının önünde uyuyun
vazgeçmeyin kendinizden

bir yağmur bulun kendinize
kendinizi buluncaya kadar ıslanın

öpüşmeyi öğrenin kendinizle
resimlere sarılıp uyuyun ve
kendinizle sevişin
hiçliğinizle

nereye bakarsanız kendinizi görün
uzatın başınızı camdan
belki kendiniz geçersiniz yoldan
el sallayın ve selamlayın kendinizi

bilmediğiniz sokaklara girin
kaybolmuşsunuzdur belki erken yaşlarda
bulup çıkarın çocukluğunuzu
ve avutun kendinizi
tahta tabancalarla

bir iyilik yapın kendinize
masallar anlatın ve inanın
her kelimesine
kandırın içinizdeki sarı, mavi, yeşil kuşları
götürün kendi göğünüze

uzun
upuzun yolculuklara çıkın
rastlamak için kendinize
yıkık bir köy çeşmesinden su içerken
bulun kendinizi dar bir patikadan
inerken

yeni kelimeler yazın, yeni cümleler
ya da bir ateş yakın
kelebek olun
atın kendinizi, atın ateşe
köz olup kavrulun, kül olup
savrulun, söz olup

tutuşun...
şiiirlerde, masallarda, türkülerde

yalnızlığa alıştıırın kendinizi
ve sevmeyi öğrenin yalnızlığınızı

bir soru sorun kendinize
ne kadar inandırıcı bu şiir
ve siz
ne kadar inandınız bu şiire

Irgat Şui

Yenik Şehirlerin Solgun Yüzleri

ince bir fısıltıyla yağıyor yağmur
yüreğimin başkentine
saçak altlarında serçe yavruları
damlarda kızıl kediler
ve kaldırımlarda
köpekler ıslanıyor
bin yıllık isyan sızıyor kentin ıslak saçlarından
yalnızlığıyla sevişirken ucuz fahişeler
dağ köylerini eşkiyalar basıyor

uyanmış asırlık uykusundan esmer tenli çocuklar
arıyor ninnisini kendi sesinde
bir gül açsa şimdi
bir kuş ölse ansızın
içim şiirlenir
aşka boğulurum (z) amansız
tutup saçlarından imgelerimi
kendi dilimde okşarım
dilim küllenir
kül dillenir

uçurumlar toplayıp dağ yamaçlarından
atarım kendimi boşluğa
mavi gözlerine düşerim denizin
takılıp bir denizkızının peşine
uzak ve erişilmez düşler kurarım
sabaha karşı bulurlar leşimi
koynumda yakamozlar Dicle'nin kenarında

vurulmuş şehirler geçer içimden
zamanın girdabında kaybolmuş dağlar
ve nehirler
çiçekler yağmur açar
kelebek serpintisi bulutlarda
her çiçek dağdır biraz
kelebeklerse! ...

çağlardan kopup gelen bir feryat yırtarken geceyi
İstanbul'da kıyıya vurur Dersim'de yakılan bir köyün cesedi

söz tükenir, kalem yazmaz sonrasını
bir yağmur kalır, bir de eşkiyalar
yenik şehirlerin solgun yüzlerinden geriye
ayrılık kalır

git
ve geri dönme sakın
kentin
bu yaralı

bu yenik
bu solgun yüzüne
"bir gemiye bin seni bekleyen (başka) bir kent vardır"
mutlaka

Irgat Şui

Yüreğim Öldü Çocuklar

yangın var
kül rengi çığlıklar yükseliyor
uzak kentlerin zehir yüklü sabahlarından
zılgıtlara dili yasak yangınlar karışıyor
göç başlıyor bir çocuğun kar yağışı bakışlarından

yangın var diyorum
gökyüzünde kar, kar altında uçurumlar
uçurum diplerinde çığdemler yanıyor
geceler gül kurusu sessizlik
sabahlar karanfil çığlığında
her yürek bir uçurumdur her yürek bir gökyüzü
güneşi emziren anaların memeleri altında

yangın var diyorum size
bir çocuk eli geçiyor sihirli camların ardından –yanmış
hangi zamanın çığlığıdır bu akrep kısılcığında
artık zamanların uzantısı gibi mümkünsüz yarınların
durgun sularında
yaşam yaralıdır artık
bir çocuğun yanmış avuçlarında

yangın var
çocukluğumun yaralı oyuncakları gibi
kırık dökük düşler dağılmış caddelere
sokaklara
susmak zorunda olduğumuz radyo akşamlarında
tanıdık isimler arardı babam
ölü ve yaralı ele geçen çocuklar arasında
hiçbir zaman adım geçmedi benim
sonbaharın o radyo akşamlarında
ama yüreğim
yüreğim öldü çocuklar bir eylül yangınında

yangın var diyorum
duvar diplerinde sarmaşıklar saksıda sardunya
ve uzak kentlerde sonbahar akşamları
mor çiçekli basmalar yanıyor
yürek bu ana yüreği
çiçek açmıyor acıdan başka

yangın var diyorum size duymuyor musunuz
yoksa siz yürek taşıyor musunuz
beni affetmeyin sakın bu yükü taşıyamam
bir suç gibi gizliyorum yüreğimde beni ben yapan yangını
sizin ağladığınız yeter ve yandığınız
analar
lütfen bana bağışlayın gözyaşlarınızı

Irgat Şui